

АННА ДАНИЛОВА

РУСКАТА АГАТА КРИСТИ

Мужди пари
в ръцете ти

Анна Данилова

ЧУЖДИ ПАРИ В РЪЦЕТЕ ТИ

Анна Данилова

Хроники Розмари

© Русский язык «Эксмо», 2008

© Анна (Данилова) Дубчак, автор, 2011

© Мариян Петров, перевод, 2011

© Стефан Тотев, художествено оформление, 2011

© Всички права за българското издание запазени за ИК „Персей“, 2011

ISBN 978-954-8308-73-1

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

АННА
ДАНИЛОВА
*Мужди пари
в ръцете ти*

Роман

Превод

Мариян Петров

Издателска къща “ПЕРСЕЙ”

В десет часа вечерта на петия етаж на старата тухлена къща, намираща се на улица “Краснодонская” близо до Люблинското езеро, се разнесе изстрел. Час по-късно заради позвъняване на съседката пристигна милиция и, като разби вратата на апартамента, откри на пода в стаята труп на млада жена. Бе убита с изстрел в сърцето. Убитата беше с бяло ново яке, върху което кръвта изглеждаше особено ярка и страшна. Вратът ѝ бе загърнат с червен дълъг шал със смешен и също така неуместен в този момент помпон, а червената ѝ плетена барета бе нахлупена почти до очите. Момичето бе с червени ръкавици, от което можеше да се направи изводът, че са я убили веднага, след като е влязла в апартамента. Изглежда, че бе успяла само да се събуе, защото ботушите на убитата се търкаляха до прага, като под токовете им се бе събрала вода от разтопения сняг...

1.

На двадесет и три години Дина Караваева се смяташе за съвсем възрастна, поживяла жена и дори вече бе успяла да се разочарова от живота. Изневерите на мъжете, предателството на приятелките ѝ, излизането от живота ѝ на нейните най-близки хора – всичко това я бе направило много предпазлива, недоверчива и самотна. Разбирайки, че със загубата на родителите животът не свършва, тя бе решила да си създаде свой собствен свят, затворен в пределите на двустайния ѝ апартамент и се бе постарала да направи така, че да не позволи да бъде излъгана за пореден път. Заемайки скромната длъжност на счетоводител в малка фирма и разполагайки с много свободно време, Дина си намери своеобразни допълнителни доходи, като стана помощничка в домакинството на един самотен генерал. В края на всеки месец тя внасяше в сметката си в банката по петстотин долара, оставяйки си минимум средства за най-необходимото, и бе щастлива, че сметката ѝ набъбва и че може да си позволи да си купува хубави дрехи, козметика и парфюми, да ходи на театър и да се снабдява с книги и дискове със записи на любимите ѝ опери. Онези, които познаваха Дина, я съветваха да се пресели да живее в предградията, във вилата в Толстопалцево, за да дава под наем за добри пари апартаментата си на “Большая Пироговка”. Дълбоко в душата си Дина се възмущаваше от тези съвети и като мислеше, че давайки апартаментата си под наем, един вид ще се краде сама, най-често се измъкваше с шегата, че, видите ли, все още не е стигнала дотам и че и на нея ѝ се иска да живее човешки в собствено жилище. Бе ѝ достатъчно и това, че вече бе прекрачила своеобразната

граница на унижение и срам, за което знаеше само тя и онзи, който ѝ го бе предложил...

Генералът се казваше Едуард Сергеевич. Живееше съвсем сам в престижен високоетажен блок на “Красная Пресна” и на познанството си с младата Дина той гледаше не от позицията на отегчен и болен пенсионер, а със самочувствието на мъж. Бяха се запознали една късна вечер на опустяла метростанция, като на него му бе станало лошо, а Дина му бе дала валидол, след което го бе извела на чист въздух и го бе откарала с такси до дома му. Ако Дина не бе привлекателна и млада, той едва ли щеше да ѝ предложи да работи за него. Само че тя не го бе разбрала веднага. Отначало общуването им се ограничаваше до обичайните в такива случаи отношения, при които приходящата домашна прислужница върши цялата домакинска работа плюс приготвянето на храната. След това обаче, когато Едуард Сергеевич свикна с младичката си домашна прислужница, той ѝ предложи, като предварително я почерпи с вино, да се съблече... “Разбираш ли – четеше се в погледа му, – въпреки че съм стар, още не съм умрял. Имам пари и ми се иска да си позволя онова, за което винаги съм мечтал, а именно да видя пред себе си красива гола жена.” Високият слаб и стегнат старец със сълзливи сини очи, който бе винаги спретнат и сдържан в приказките, ѝ съобщи желанието си със съвсем делови тон. Не се нахвърли върху нея с целувки или прегръдки и тя разбра, че иска да я люби само с поглед. Искаше да купи от нея правото да я вижда от време на време разхождаща се из жилището му както майка я е родила. Разбрала, че за това няма да научи никой, а заплащането за това удоволствие ще е значително, като в добавка Едуард Сергеевич обеща да състави завещание в нейна полза, Дина не веднага, но все

пак се съгласи. През първата вечер тя дори не работеше, а просто се разхождаше така, гола, из апартамента, мислейки си за това какво прави и какво ще стане с нея по-нататък, като се стараеше да не обръща внимание на своя генерал, четящ спокойно книга на дивана в хола. След това ѝ стана студено и му го каза. Едуард Сергеевич извади веднага от килера маслен радиатор, пусна го в стаята, извинявайки се, настани Дина до масата и я нагости с хубав коняк и торта.

– Моля те да не ми се сърдиш! – каза ѝ той.

Тя си помисли, че би могъл да ѝ разкаже за причината, подтикнала го да ѝ направи такова странно предложение, като например това, че жена му е била грозна и дебела или пък болна..., че е пропуснал нещо важно, нещо мъжко в живота си, но генералът си премълча. И Дина си помисли, че това е дори по-добре, отколкото да ѝ се налага да слуша лъжливите му или дори цинични обяснения. Нима и така не бе ясно защо я бе помолил за това интимно положение?

Подреждайки огромните му лавици с книги и бършейки праха от кутиите с касети, тя някак си си помисли, че ей сега ще се натъкне на скривалището с порнография на генерала, но сбърка и в това. Не можеше да се каже, че започна да го уважава, но все пак отношението ѝ към него не се промени. Като цяло се създаваше впечатлението, че Едуард Сергеевич е сериозен, образован, начетен и, колкото и да е странно, умещ по свой си начин да се наслаждава на живота мъж. Свиреше на пиано и на китара, обичаше да гледа комедии, обичаше и да се шегува, но според Дина правеше всичко това съдържано, сякаш се страхуваше дори и в края на живота си да не разпилее скъпоценните си чувства. Не вярваше на обещанието му да ѝ завещае огромния генералски апартамент в центъра на Мос-

ква. Разбираше, че го е казал ей така, заради идеята.

Когато не му бе добре, тя не се събличаше. Разбираше го по погледа му, по настроението му. И въпреки това знаеше и усещаше, че прави нещо лошо, недопустимо и срамно. “Аз се продавам – мислеше си тя, – продавам тялото си, но по някакъв извратен начин.” Най-ужасно се почувства обаче, когато разбра изведнъж, че самата тя няма нищо против да се съблича... Срамуваше се от тялото си и не умееше да го владее гола, беше скована. А може би, събличайки се пред генерала, ще се избави от този комплекс и умението ѝ да се движи гола, пък било то и пред старец, ще ѝ помогне по-нататък, когато срещне своя истински мъж? Оправдавайки по този начин разпуснатостта си – това определение ѝ хрумна приблизително след седмица, – тя продължаваше да идва при генерала, да работи и да получава парите си.

Най-приятно ѝ бе връщането вечер вкъщи, в нейния топъл и уютен апартамент, където я чакаха чудесна вана, вечеря, любимата ѝ музика, филми, компютърът с неговите необятни и фантастични възможности... Радваше се, че няма приятелки и че не ѝ се налага да дърдори с когото и да било по телефона, като обсъжда всеки преживян ден или слуша за чужди проблеми. Всичко това бе останало в миналото ѝ и сега си спомняше с досада за кого само си бе губила времето и духовните сили?! Преди време бе имала две приятелки, като и двете тогава се бяха опитали да ѝ отнемат мъжете. Едва ли не им увисваха на вратовете, пускаха в действие цялото си обаяние и някакво отчаяние... Едната от тях бе засякла в подлеза, където изрисуваната и препила кукла Таня се целуваше с годеника на Дина, докато в апартамента ѝ бе пълно с гости, които бяха поканени на годежа. Другата ѝ прия-

телка не се бе посвенила да напише на близък приятел на Дина дълго любовно послание и да го покани на среща. Дина бе отишла, за да провери, а той взе, че дойде... Бе зачеркнала без обяснение и четиримата от живота си. Дори не се бе сформирала двойка, защото, така или иначе, всички се бяха разпръснали в различни посоки... Противно ѝ бе даже да си го спомня.

Затова пък сега телефонът ѝ мълчеше. Почиваше си от безсмислените дежурни изрази, от съзливите оплаквания, от жалбите и утешенията, от всичко оно-ва, което преди бе представлявало женското приятелство според нея. Що се отнасяше до мъжете, то отнякъде бе намерила сили да си внуши надеждата, че рано или късно ще срещне порядъчен, честен и верен човек, за когото и ще се омъжи. Засега обаче това бяха само абстрактни мечти... Твърде много изискваше от потенциалния си избраник.

Максим се появи в живота ѝ в момента, когато бе почти готова да намери време и сили за общуване. Запознаха се на концерт в консерваторията, като и двамата бяха дошли сами и в антракта се шляеха из преддверието, разглеждайки тълпата любители на музиката. Висок, с розови бузи и виещи се къдри на кръгла глава, едно такова голямо момче с тъмен костюм и белоснежна риза, той самият приличаше на един от музикантите от сцената – красив, загадъчен и с одухотворено лице. За разлика от другите мъже, които Дина някога бе познавала, запознавайки се с нея, Максим се държеше доста решително и свободно. “Аз съм сам и вие сте сама и дори няма с кого да споделим впечатленията си” – каза той просто, макар и изчервявайки се, и ѝ предложи след концерта да пийнат кафе. Излезли от консерваторията, те тръгнаха по побелелите от сняг

улицы, влязоха в едно кафене, пийнаха първо кафе, а след това и вино. Москва преливаше от нощни светлини, така че да ти се прииска да тръгнеш накъдето ти видят очите, защото навсякъде зимната красота бе неопишуема... Максим бе много активен; споделяше впечатленията си за чутия концерт за пиано от Григ; говореше, че самият той е мечтал да стане пианист, само че получил сериозна травма на дясната си ръка. Сбогувайки се, той покани Дина на “Царска годеница”* в Большой театър, като ѝ каза, че ако се съгласяла да дойде пред паметника на Пушкин в петък, то след седмица можели да отидат заедно и на “Златното петле”**. Изглежда, че ужасно много му липсваше компания за подобни културни мероприятия и виждаше в Дина сродна душа. Тя се съгласи с удоволствие. А защо пък не?

– Знаете ли, Дина, че сте чудесна! Имате много мило-видно лице, добри и красиви очи... А тази червена барета така ви отива... Вие сте чудесна, направо прекрасна!

Възторжено момче, което за съжаление не събуди съвсем никакви чувства у Дина. Тя си помисли, че сигурно е от добро семейство и ще му е много трудно да си намери подходящо момиче. В идеалния случай то би трябвало в момента да учи в музикалното училище или в консерваторията. Съпруга – пианистка или оперна певица – би бил отличен вариант. При желание Максим би могъл да ѝ стане продуцент...

С такива мисли в главата Дина се подготвяше в петък вечерта за Большой театър. Облече любимия си костюм с панталони и яка от норка. Настрои се за приятна, пълна с музика и красота вечер. Можеше върху костюма си да облече топъл кожух, но тогава щеше

*“Царска годеница” – опера от Николай Андреевич Римски-Корсаков (1844 – 1908). – Б. пр.

**“Златното петле” – опера от Римски-Корсаков. – Б. пр.

да ѝ се наложи да вдигне качулката, а така ѝ се искаше Максим да я види отново с червената барета, която му харесваше. Заради това облече онова, с което вече я бе виждал, а именно бялото леко яке, червената барета, червения шал и червените ръкавици. Подхождаха на начервените ѝ устни и на червените камъни в големите италиански обици. Мярна ѝ се лошата мисъл: “Сега да ме види Едуард Сергеевич... Странна мисъл – усмихна се тя, слизайки с асансьора, – защо му е да ме вижда облечена, когато може да ме вижда и без дрехи?” Нима това не бе онова, за което мечтаеха повечето мъже? Интересно, дали Максим щеше да я презре, ако научеше в какъв вид готви супа и глади бельо?

Максим ѝ бе казал, че ще я чака в шест часа до паметника на Пушкин. През декември по това време вече бе тъмно и златната артерия на Москва, “Тверская”, преливаше от новогодишните светлини на блестящите витрини, във въздуха се носеше предновогодишно сладко брожение и дори снегът изглеждаше захарен... Дина пристигна по-рано и успя да отгъпче тъмно петно в снега с остриите си токчета. Около нея стояха и потропваха също така чакащи, а каменният Пушкин бе свикнал отдавна влюбените, а и просто деловите хора, да си уреждат срещите тук. Дина започна да замръзва и съжали, че бе облякла якето, вместо кожуха. Защо ѝ бе всичко това? Нима не ѝ бе все едно с какво е облечена, след като в плановете ѝ не влизаха това да се хареса на Максим. Той бе съвсем чужд човек за нея и тя нямаше намерение да се простудява заради него. Самотата, разбира се, си имаше своите плюсове, които бяха твърде много, само че ако се разболееше, кой щеше да се грижи за нея, да тича за лекаря, да ѝ мери температурата и да приготвя горе-

щи напитки? Нима по време на болестта си трябваше да се премести при Едуард Сергеевич?

Неочаквано до нея дотича жена – красива и облечена с кожух. Пъхна ѝ плик в ръцете и с думите: “Сега животът ѝ е във вашите ръце” изчезна. И веднага сякаш отникъде се появи Максим с букет карамфили. Бе смешен!

– Извинявай, че закъснях с десет минути. Аз съм с колата, така че да побързаме... Колко си красива, Дина, и колко се радвам, че дойде и не ме излъга...

Държейки плика в ръце, Дина се заоглежда.

– Стана грешка, Максим, защото някой ми пъхна този плик в ръцете. Не можем да отидем сега, разбираш ли?

– Че защо?

– Ами виж сега, току-що дотича някаква жена и ми пъхна това в ръцете. И ми каза нещо много странно...

– Ами, добре. Хайде да почакаме още малко, имаме време... Мисля, че този “някой” трябва да дойде към шест. А вече е и десет. Изглежда, че получателят е закъснял. И какво има в плика?

– Нямам представа. Казвам ти, че току-що се приближи една жена...

Жълт найлонов плик. Нов. А в него имаше нещо леко и плоско.

– А ако е бомба? – онемя от собственото си предположение Максим. След което се оживи и замаха с ръце: – Хвърли го, по дяволите!

Дина се приближи до светлината и поотвори плика. Вътре видя нещо увито в кафява хартия. Вкара смело през еластичния процеп пръстите си и напипа нещо акуратно подредено и стегнато с ластичета... Изпоти се. Решението дойде само, сякаш отникъде... На въпроса на Максим какво е напипала в плика, тя отговори разсеяно, гледайки неоновите витрини с украсени елхи и дядомразовци:

– Някакви документи... Утре ще дойда тук по същото време и ще го предам... Или пък ще пусна обява във вестниците. Не мога обаче да те подведа. Нека онези, които са сгрешили, да се поизпотят! Аз нямам нищо общо с това. Защо трябва да си развалям вечерта, нали така?

– Така е. Въпреки че не знам... Почакахме малко... Добре, после ще му мислим. Важното е, че не е бомба.

– А ако са някакви договори, както ми се стори, то там със сигурност ще има юридически адреси, имена на фирми... Хайде, стига с тази тема!

Докато гледаха операта, Дина не преставаше да мисли за станалото. Бяха оставили плика на гардероб. Защо? За да се държи естествено. Ако бе казала на Максим, че ще задържи плика, той веднага щеше да се досети за всичко. А ако само така ѝ се струваше?

Така и не получи никакво удоволствие от музиката. Като че ли слухът ѝ живееше отделно от останалите ѝ сетива и тя не чуваше вихрената музика на Римски-Корсаков. Плъзгайки се по сцената, погледът ѝ се зарейваше и тя не можеше по никакъв начин да се съсредоточи... Бе ѝ по-лесно да разглежда голите рамене на дамите, седящи в партера пред нея, и грижовно поддържаните мъжки тилове. Всички се наслаждаваха на музиката, следяха развитието на действието и съчувстваха на главната героиня, а Дина, вместо да изпитва удоволствие от прекрасната музика, фантазираше...

Нямаше търпение да се добере по-скоро до вкъщи, за да отвори плика и да разгледа съдържанието му. А ако ѝ се бе сторило? Колко пъти си бе задавала този въпрос... И как само бе прозвучала тази фраза: “Сега животът ѝ е във вашите ръце”?

**Библио.бг - платформа за електронни
книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

